

Mario Sepis baggrund

Fra aktiv i fagbevægelsen til fortaler for den europæiske sociale model

Kilden til det europæiske engagement: "Gioventù Federalista Europea"...

Min historie har været tæt knyttet til EØSU's siden 1960'erne, hvor jeg kom i berøring med EU-spørgsmål og udviklede en stærk interesse for et socialt Europa takket være mine erfaringer inden for den europæiske føderalistbevægelse – den såkaldte "Gioventù Federalista", hvor jeg var sekretær for afdelingen i Rom.

Siden 1966 har jeg som forsker ved IAI (instituttet for internationale anliggender) beskæftiget mig med arbejdsmarks-, social- og fagforeningspolitik i Europa og har således fået kendskab til EØSU og mellem 1969 og 1974 samarbejdet med udvalget som ekspert på udtalelser vedrørende Middelhavslandene.

Skæbnen ville, at min første opgave for instituttet, som Altiero Spinelli var formand for, var at vurdere et dokument om EØSU's rolle.

I 70'erne og 80'erne koncentrerede jeg mig om arbejdet i fagforeningen CISL, først som ekspert inden for international politik og derefter som landssekretær for FIM (det italienske metalarbejderforbund) med ansvar for industri- og overenskomstpolitikken.

I de år var størstedelen af mit arbejde rettet mod betydningen af luftfarts- og bilsektoren, og jeg var en af hovedkræfterne bag fagforeningens underskrivelse af FIAT-aftalen i 1984, som førte til en afslutning af den langvarige krise, der opstod i kølvandet på stridighederne i 1980.

Aftalen gjorde det muligt for udelukkede arbejdere at vende tilbage til virksomheden og var et meget vigtigt forhandlingsresultat for fagforeningerne i en tid, hvor arbejderne ikke kun i Italien, men i hele Europa stod over for hårde kampe om rettigheder og afgørende sociale forandringer.

En idé i centrum for arbejdet i fagbevægelsen: den sociale udvikling

Siden dengang har jeg uanset min rolle i fagbevægelsen altid søgt at lade mig lede af samme målsætning, nemlig fremme af social udvikling.

Det sociale aspekt er desuden en af grundene til, at Det Økonomiske og Sociale Udvalg blev oprettet med Romtraktaten i 1958 og siden da har haft et særligt ansvar for at gennemføre den europæiske sociale model.

Også i mit senere arbejde inden for internationalt samarbejde var det denne idé om at fremme den sociale udvikling, der i starten af 1990'erne førte mig ind i ledelsen af ISCOS (fagbevægelsens institut for udviklings-samarbejde).

Dér beskæftigede jeg mig med forskellige projekter i udviklingslande i samarbejde med institutioner i Italien og på europæisk plan, og i forbindelserne med tredjelande bestræbte jeg mig altid på at indpode idéen om fælles udvikling af civilsamfundene i nord og syd.

Mit arbejde med at fremme samarbejdet med lande som Mozambique, Mali, Chile og Brasilien har været koncentreret om uddannelse, omskolning til erhvervsaktiviteter, der udnytter det enkelte menneskes potentiiale, fremme af samarbejde mellem de forskellige sociale grupper i de forskellige økonomiske sektorer og fagforeningsfrihed.

Særligt når det gælder Brasilien, har jeg spillet en aktiv rolle i det opgør med diktaturet, som den nuværende præsident Lula stod i spidsen for, idet jeg var involveret i en lang række uddannelsesaktiviteter inden for rammerne af den fagforeningsskole, der blev oprettet i Belo Horizonte, hvor FIAT-fabrikken blev etableret.

Endvidere har det forhold, at jeg altid har været aktiv i fagforeninger på europæisk niveau som f.eks. FEM (det europæiske metalarbejderforbund) betydet, at jeg uden afbrydelser har kunnet forfølge min interesse for Europa og samtidig kunnet fremme de nationale fagforeningers deltagelse i den europæiske bevægelse ved at medvirke til at udviske forskelle og nedbryde ideologiske barrierer for et samlet Europa.

I Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ...

Jeg har været medlem af udvalget siden 1995 og blev i 2002 valgt til formand for Lønmodtagergruppen (Gruppe II).

I udvalget har jeg brugt flest kræfter på at gå i dybden med økonomiske emner og EU's økonomiske og sociale politik.

En af de vigtigste udtalelser, jeg har været ordfører på, var initiativudtalelsen fra 2002 om De internationale kapitalmarkeder – tendenser, strukturer og institutionelle mekanismer.

Andre gennemgående emner for mine udtalelser har været konkurrencepolitikken, den europæiske industripolitik og den monetære union (jeg var medlem af studiegruppen, der udarbejdede EØSU's udtalelse om ØMU'en og arbejdsmarksrelationerne) og Lissabonstrategien.

Det er mig en glæde nu at kunne krone alle disse erfaringer med posten som formand for EØSU i de næste to år. Jeg har allerede redegjort for prioriteterne under mit formandskab og vil afslutningsvis omsætte dem til to institutionelle hovedmålsætninger, som vi skal arbejde mod for at sikre, at udvalget for alvor har øjnene rettet mod fremtiden: den nye Lissabonstrategi efter 2010 og gennemførelse af den nye EU-traktat, der fastlægger flere rettigheder og øget deltagelse.

Jeg håber således at have gjort det i hvert fald nogenlunde klart, hvordan min baggrund har medvirket til at fastlægge målene for mit formandskab for perioden 2008 til 2010.

Det er således med udgangspunkt i min egen såvel som EØSU's historie, at jeg vil söge at inspirere, forny og skabe bedre resultater.

Jeg er klar over, at der vil være vanskeligheder forbundet med, at jeg nu bevæger mig væk fra den "partiske" rolle, som jeg har indtaget gennem hele min karriere i institutionerne, og i stedet påtager mig et overordnet ansvar, men jeg er fortrøstningsfuld, når jeg tænker på det gode forhold, jeg har opbygget til medlemmer i alle udvalgets forskellige grupper.

Rettigheder og solidaritet som ledetråde for globaliseringen

MARIO SEPI, FORMAND FOR EØSU 2008-2010

Mario Sepi kan kontaktes på:

E-mail: mario.sepi@eesc.europa.eu

Tlf.: +32 25469297

Fax: +32 25469752

Budskabet fra EØSU's formand, Mario Sepi:

Rettigheder og solidaritet som ledetråde for globaliseringen

Solidaritet – et fælles projekt ...

Ofte opfattes solidaritet udelukkende som noget emotionelt, en individuel eller fælles følelse, der dog altid har et element af vilje, ensidighed og vilkårlighed.

Med mottoet for mit formandskab, "Rettigheder og solidaritet som ledetråde for globaliseringen", henviser jeg til en anden form for solidaritet, nemlig den som har rodfæstet sig igennem vores europæiske historie, og som indebærer gensidighed og deling, om-sorg for andre og aktivt partnerskab.

Denne solidaritetsopfattelse forkaster visse begreber, der har vundet indpas i almindelig sprogrug, f.eks. sondringen mellem donorlande og udviklingslande inden for internationalt samarbejde, en sondring, der også gennemsyrer velgørenhedsånden og "den barmhjertige konservatismen".

I den solidariske handling er der ingen, der giver og ingen, der modtager, langt mindre er der tale om medlidenhed og medfølelse, og der er ingen, der bestemmer og ingen, der fordringsløst venter. Dens kerne er sammenhold om et fælles projekt trods forskellige udgangspunkter.

.... i form af rettigheder

Denne solidaritetsopfattelse har i århundredernes løb fundet udtryk i statslige organisationer, juridiske landvindinger og positiv ret, hvilket har betydet, at magthavernes spontane velgørenhed er blevet om-dannet til rettigheder for de svage. Det er dette kvan-tespring i opfattelsen af begrebet solidaritet i de sidste århundreder – som konkret har udmøntet sig i lovgivning, omfordelingsværktøjer (skattesystemer, kollektive forhandlinger, velfærdsstaten) og søger efter lighed - der i sidste ende har skabt den europæiske sociale model. Alt dette er en del af eksis-tensgrundlaget for vores civilisation og har samtidig den tiltrækningskraft, der gør det muligt at videreud-vikle den.

... og som redskab for konkurren-ceevne

Det er paradoksalt, at denne opfattelse af solidaritet ikke kun er en kvalitativ faktor, en samfundsidi eller et sæt af værdier for vores kultur, men også et red-skab til fremme af konkurrenceevnen på baggrund af udfordringerne fra globaliseringen.

Solidaritet i denne forstand kan tvinge de økonomiske strukturer til en hurtigere udvikling i kvalitativ retning og dermed højne de økonomiske og sociale proces-sers samlede niveau, skabe stabilitet i samfundet og forebygge de sociale og miljømæssige katastrofer, der ville opstå, hvis konkurrenceevnen udelukkende søgtes fremmet gennem omkostningskontrol og so-cial konflikt.

Stræben efter solidaritet står ikke i modsætning til globalisering.

Globalisering er en løbende proces, solidaritet er alle de handlinger og mål, der gør, at vi kan udnytte det potentiale, der ligger i den økonomiske og sociale ud-vikling: civilisationens vækst og lighed for alle i glo-balt perspektiv.

Mario Sepi, formand for EØSU: 2008-2010

Sammenfatning af programmet

Efter EØSU's første 50 år ...

Mit formandskab tager sin begyndelse i 50-året for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs oprettelse. Det indebærer en dobbelt forpligtelse: at tage ved lære af udvalgets historie og samtidig lægge planer for fremtiden.

EØSU's 50-års jubilæum falder i øvrigt sammen med det europæiske år for interkulturel dialog.

EØSU kan spille en meget vigtig rolle på dette område, idet det som talerør for det organiserede civilsamfund kan fremstå som en syntese og en afspejling af sociale og kulturelle forskelle.

EØSU er en institution, hvor civilsamfundets forskellige aktører fremsætter forslag, som de er nået til enighed om i forbindelse med det rådgivende arbejde for EU's lovgivning og beslutningstagende institutioner.

Ser man på EØSU's rolle efter 2008, skal arbejdet koncentreret om at udvikle EØSU's store potentiale:

- som primus motor for forandringer i vores samfund;
- som forsvarer af den europæiske sociale model.

Vurdering af politikkernes konsekvenser for vores samfund

Som sammenfattet i mit motto har jeg tænkt mig, at EØSU's arbejde skal være koncentreret om begrebet solidaritet og rettigheder.

Selv om to år ikke er lang tid, er det en ideel periode til at konsolidere visse forpligtelser og sætte et aftryk, der kan vise vejen fremover og generelt styrke EØSU's interinstitutionelle rolle.

For at sikre at EØSU reelt afspejler holdningerne i samfundet, er det et af hovedmålene at sikre en bedre vurdering af de europæiske politikkers reelle konsekvenser for vores samfund.

Det forudsætter, at vi så hurtigt som muligt bliver be-kendt med konsekvenserne af EU-beslutninger.

Via sine medlemmer og deres respektive organisatio-nærer råder EØSU over et helt enestående netværk, der kan anvendes ved den konkrete vurdering i lokalområdet af direktivers virkning og konsekven-

serne af EU's politikker. Det er i den retning, vi skal arbejde.

Kun på den måde vil EØSU kunne varetage en støtte-funktion for EU's institutioner og deres beslutninger og samtidig i forskellige nationale og organisatoriske sammenhænge være i stand til at besvare følgende spørgsmål: Hvilke konsekvenser har en bestemt be-slutning haft for de forskellige samfundsgrupper? Hvordan har den påvirket arbejdsmarkedsholdene? Og hvordan har den indvirket på den sociale udvikling og borgerrettighederne i de enkelte lande?

Tre væsentlige prioriteter

Lissabontraktaten indeholder en række bestemmelser, der styrker **deltagelsesdemokratiet**.

EØSU skal først og fremmest undersøge, hvordan disse bestemmelser kan bringes til reel anvendelse ved på den ene side at styrke udvalgets rolle i høringsprocessen og på den anden side fuldt ud at udnytte borgernes initiativret og i sidste ende sikre, at den afdelte lovrting i praksis afspejler bestemmelserne om høring og information af civilsamfundet.

De dybe brudlinjer i vores samfund og det sammenbrud i overenskomsterne mellem arbejdsgivere, fagforeninger og regeringer, som vi er vidne til, gør det nødvendigt at modernisere de økonomiske strukturer.

Den anden prioritet er derfor **Lissabonstrategien**.

Denne strategi er af grundlæggende betydning, idet samarbejde med de øvrige institutioner om at løse de problemer, der knytter sig til moderniseringen, vidensamfundet, den internationale konkurrence, forskning og borgernes rettigheder i almindelighed og som arbejdstagere er nøglen til fornyelse af vores samfund.

Tiden er nu inde til at fremlægge nye forslag for institutionerne, medlemsstaterne, arbejdsmarkedets parter og de øvrige organisationer, som rådspørger EØSU.

Disse nye forslag skal først og fremmest tage sigte på at modernisere produktionsstrukturene i Europa, men det er umuligt uden samtidig at styrke rettighederne og forbedre levevilkårene.

Dette fører frem til den tredje prioritet: rettigheder og den europæiske sociale model.

Efter kampen for at sætte EU's charter om **grundlæggende rettigheder** i kraft kommer nu kampen for at sikre, at det reelt anvendes på alle niveauer.

Den nye "socialpagt", som dette charter og Lissabontraktatens bestemmelser til sammen udgør, skal omsættes til konkret politik. En opdatering af den sociale dagsorden er første skridt på vejen. Det er nødvendigt at skabe klarhed på det sociale område ved bl.a. at tydeliggøre de arbejdsretlige regler og afklare forholdet mellem EU-tiltag og nationale tiltag, f.eks. i forbindelse med overenskomster, for at give EU's borgere deres juridiske og sociale sikkerhed tilbage.

Formidling af klare budskaber: betydningen af kommunikation

EØSU skal på samme tid udvikle en effektiv intern og ekstern kommunikationsstrategi. Rettidighed, effekti-vitet og politisk indhold bør kendetegne den institu-tionelle kommunikation fra et moderne økonomisk og socialt udvalg.

Deltagelse i den aktuelle politiske debat skal være en af udvalgets prioriteter.

Det er helt afgørende, at kommunikationen har berøring med virkeligheden, at den med andre ord viser, at udvalget følger nøje med i de spørgsmål, der rejses i den institutionelle debat.

I den eksterne kommunikation skal der satses på en strategi, der er afstemt med de andre EU-institu-tioners aktiviteter for at øge samarbejdet og EØSU's indflydelse inden for sine kompetenceområder.